

UNE PRODUCTION FRENCH à LA CARTE

FRENCH

Listen more to speak better

TO GO

EPISODE 30: PREVIOUSLY ON...

בסוף השבוע האחרון שני הילדים שלי צפו יחד בסדרה הקוריאנית החדשה Squid Game. כל הסדרה. תוך סוף שבוע. מאוד פשוט, לא ראיתי אותם כל סוף השבוע. הם בקושי אכלו. כך או כך, הם לא אכלו כשהייתי ערה. רק ראיתי סימנים שהם עבו במטבח. ראיתי אותם פעמיים או שלוש לוקחים אספקה של חטיפים, עוגיות וכדומה. כאן אתה באמת מבין מה זה אומר להיות הורה לבני נוער. נכון?

Le week-end dernier, mes deux enfants ont regardé ensemble la nouvelle série coréenne Squid Game. Toute la série. En un week-end. C'est bien simple, je ne les ai pas vus de tout le week-end. Ils ont à peine mangé. En tous cas, ils n'ont pas mangé à des heures où j'étais éveillée. J'ai juste vu des signes de leur passage dans la cuisine. Je les ai aperçus deux ou trois fois en train de prendre des provisions de chips, de biscuits et autres. C'est là où on comprend vraiment ce que ça veut dire, être parent d'adolescents. Non ?

סלין התקשרה אלי ביום ראשון בערב, וכמובן שוחחתי איתה על כך. סלין שבהתחלה נחרדה שנתתי לילדים שלי לצפות בסדרה הזו. אז נכון שהסדרה הזו כנראה לא מומלצת לבני נוער (שלא לדבר על ילדים). אבל אני חושבת שהיום, צעירים כבר ראו ועוד ראו עשרות סרטים או סדרות על אותו עיקרון של הישרדות, התנהגות אכזרית ואלימה, אינדיבידואליזם שלוקח עד הקצה (זה אומר שאנחנו מוכנים לכל, אנחנו מסוגלים לכל דבר, לשרוד, לחיות, גם אם זה אומר שהשכן שלנו או גרוע מכך, חברנו, עומד למות). באופן אישי, לא ראיתי את הסדרה, אבל אני יודעת שהיא אלימה. ראיתי את הטריילר (הסרטון הקטן הזה שמקדם סרט או סדרה). אבל האם זו הסדרה היחידה או הסרט האלים היחיד שקיים? ברור שלא. ואני מאמינה שצעירים היום יודעים את ההבדל בין בדיה למציאות. כל זה נשאר סרט, סדרה, סיפור שנוצר מאפס.

להיפך, אני אפילו חושב < שסדרות כאלה גורמות להם לחשוב. כן, לחשוב על התנהגות אנושית, על שיתוף פעולה, רוח צוות, תמיכה. כי בכל הסרטים האלה יש גם את זה. הדמויות המעטות הללו שמתאספות ומחליטות ביחד להילחם במערכת.

סלין נחרדה, כלומר הזדעזעה, מהרעיון שהילדים שלי ראו את הסדרה הזו. אבל ראשית, יש לציין שהבן שלה צעיר בהרבה, ואני יכולה מאוד להבין שקשה לדמיין את הילד שלך נחשף לאלימות כזו. אגב, כשהם מתבגרים אתה קצת מתרגל לזה. ראשית, כי יש לך פחות שליטה במה שהם צופים, וגם הרעיון הוא בכל זאת לעמת אותם עם עולם המבוגרים, מתישהו. לא?

Céline m'a appelée dimanche soir, et bien sûr j'en ai discuté avec elle. Céline qui, tout d'abord, était horrifiée à l'idée que je laisse mes enfants regarder cette série. Alors c'est vrai que cette série n'est sans doute pas à recommander à des adolescents (et encore moins à des enfants). Mais je pense qu'aujourd'hui, les jeunes ont déjà vu et revu des dizaines de films ou de série sur le même principe de survie, de comportements cruels et violents, d'individualisme poussé à l'extrême (ça veut dire qu'on est prêt à tout, on est capable de tout, pour survivre, pour vivre, même si ça veut dire que son voisin ou même pire, son ami, va mourir).

Personnellement, je n'ai pas vu la série mais je sais qu'elle est violente. J'ai vu la bande-annonce (cette petite vidéo qui fait la promotion d'un film ou d'une série). Mais est-ce la seule série ou le seul film violent qui existe ? Evidemment non. Et je crois que les jeunes d'aujourd'hui savent faire la différence entre la fiction et la réalité. Tout cela reste un film, une série, une histoire créée de toutes pièces.

Au contraire, je pense même que de telles séries permettent de les faire réfléchir. Oui, réfléchir sur les comportements humains, sur la collaboration, la coopération, l'esprit d'équipe, le soutien. Parce que dans tous ces films, il y a aussi cela. Ces quelques personnages qui se mettent ensemble et qui décident ENSEMBLE de combattre le système.

Céline a été horrifiée, ça veut dire scandalisée, à l'idée que mes enfants voient cette série. Mais tout d'abord, il faut préciser que son fils est beaucoup plus jeune, et je peux très bien comprendre qu'on a du mal à imaginer son propre enfant exposé à de telles violences. Soit dit en passant, quand ils grandissent, on s'habitue, en quelque sorte. D'abord parce qu'on a moins de contrôle sur ce qu'ils regardent, et puis l'idée est quand même de

ואז, סלין עצמה שונאת סדרות פשע, סרטי אימה או מדע בדיוני וכל הסרטים שבהם הסיפור מבוסס על פשע, רוצחים סדרתיים וכו'. (אני אוהבת את זה!). דרך אגב, אותו דבר לגבי ספרים. סלין היא מעריצה של קומדיות רומנטיות, רומנים רומנטיים, כפי שהם נקראים (דמיינו את הסדרה "צעירים חסרי מנוח" בספר, זה בדיוק זה!).

בטלפון, סלין אמרה לי שהילדים שלי צופים בסדרה אלימה, עולם דמיוני, לא אמיתי, שעלול להשפיע עליהם עד כדי יישום או קבלת סוג זה של אלימות בחיים האמיתיים. ציינתי בפניה שגם היא לא צופה בסדרה ריאלית. אני חושבת שהילדים שלי יודעים להפריד בין דברים. כלומר, הם יודעים להבדיל בין מהי בדיה – מהי דמיוני – לבין מהי מציאות. סלין עושה את זה טוב. הסיפורים שמספרות סדרות רומנטיות, קומדיות רומנטיות, רחוקים מהמציאות, עם ה"סוף המאושר", הנסיך על הסוס הלבן, אהבה ממבט ראשון ואחרים, וכמובן כל הבעיות הנפתרות בקסם - זה אומר שאנו מוצאים פתרון פשוט במיוחד. והיא יודעת היטב שזה לא כל כך ורוד בחיים האמיתיים.

אני שמחה לראות את מספר הסדרות עולה, וגם לראות שיש כל מיני סוגים. אז יש משהו לכולם. אני, אני אוהבת סדרות בלשים, תפאורה אפלה, דמויות מסובכות, כלומר עם עבר מסובך, סיפורי רציחות, תעלומות. למה? כי זה מסקרן אותי. אני מוצאת את זה מרתק. ודווקא בגלל שזה רחוק מחיי היומיום שלי אני אוהבת את זה. זה מרגיע אותי, זה מעביר אותי לעולם אחר. וזה לא משנה אם הסדרה אלימה, מלאת דם (זה אומר עם הרבה דם - אז הרבה רציחות), או מצמררת (זה אומר מרושעת, קודרת, עם הרבה עליבות, עצב). ככה אני בורחת, ככה אני יוצאת מהשגרה שלי.

les confronter au monde des adultes, un jour ou l'autre. Non ?

Ensuite, Céline déteste elle-même les séries policières, les films d'horreur ou de science-fiction et tous ces films où l'histoire repose sur un crime, des tueurs en série etc. (Moi, j'adore ça !). Pareil pour les livres d'ailleurs. Céline est une fan des comédies romantiques, des romans à l'eau de rose, comme on les appelle (imaginez la série "Les feux de l'amour" - the Young and the Restless - en livre, c'est exactement ça !).

Au téléphone, Céline me disait que mes enfants regardaient une série violente, un monde imaginaire, irréel, et qu'ils pourraient être influencés, au point d'appliquer ou d'accepter ce type de violence dans la vraie vie. Je lui ai fait la remarque qu'elle non plus ne regardait pas des séries proches de la réalité. Moi, je pense que mes enfants savent faire la part des choses. C'est-à-dire qu'ils savent faire la différence entre ce qui est de la fiction - de l'imaginaire - et ce qui est la réalité. Céline le fait bien, elle. Les histoires que racontent les séries romantiques, les comédies romantiques, sont bien loin de la réalité, avec leurs "happy ending", prince charmant, coup de foudre et autres, et bien sûr tous les problèmes qui se résolvent par magie - ça veut dire auxquels on trouve une solution ultra simple. Et elle sait très bien que ce n'est pas aussi rose dans la vraie vie.

Moi, je suis contente de voir le nombre de séries augmenter, et de voir aussi qu'il y en a de toutes les sortes. Il y en a donc pour tout le monde. Moi, j'aime les séries policières, les décors un peu sombres, les personnages torturés, c'est-à-dire avec un passé compliqué, des histoires de meurtres, des mystères. Pourquoi ? Parce que ça m'intrigue. Je trouve ça fascinant. Et c'est justement parce que c'est loin de mon quotidien que j'aime ça. Ça me détend, ça me transporte dans un autre monde. Et peu

importe si la série est violente, sanglante (ça veut dire avec beaucoup de sang - donc beaucoup de meurtres), ou glauque (ça veut dire sinistre, lugubre, avec beaucoup de misère, de tristesse). Moi, c'est comme ça que je m'évade, que je m'échappe, que je sors de ma routine.

Bien sûr, je regarde aussi des séries comiques, parce que je trouve ça marrant, hilarant. Je regarde aussi assez souvent le même type de séries dramatiques avec ma fille, parce qu'elles sont souvent émouvantes. (Il n'est d'ailleurs pas rare que mon mari et mon fils nous retrouvent toutes les deux en train de pleurer sur le canapé !) Bref, il y a en a pour tout le monde. Et tant que le téléspectateur (une personne qui regarde la télé) est suffisamment intelligent pour faire la différence entre la fiction et la réalité, on ne devrait pas avoir de problème.

Pendant que j'étais au téléphone avec Céline, Fred a essayé de me joindre. Je l'ai rappelé juste après. Il ne comprenait pas pourquoi Ludo, mon fils, ne répondait pas à ses messages - il voulait connaître son avis sur le programme de randos qu'il avait préparé. Quand je lui ai dit que Ludo était en plein week-end "binge-watching", il y a eu un moment de silence. Il m'a expliqué qu'il n'arrivait pas à comprendre comment on pouvait passer des heures d'affilée à regarder une série. Des épisodes les uns après les autres - Je ne lui ai pas dit que Ludo avait l'intention de finir de regarder la saison en une journée.

Au fait, vous savez probablement ce qu'est le binge-watching. En français, on a trouvé l'expression "boulimie télévisuelle" pour en parler, mais bon... comme d'habitude lorsque c'est un concept qui nous vient des Etats-Unis, les gens gardent le terme anglais au quotidien. Donc le binge-watching, c'est le fait de regarder plusieurs (ou tous les) épisodes d'une série les uns après les autres. C'est la grande nouveauté, qui est possible aujourd'hui

כמובן, אני גם צופה בסדרות קומדיה, כי זה מצחיק, מתגלגלים מצחוק. אני גם צופה באותו סוג של סדרות דרמה לעתים קרובות עם הבת שלי, כי הם מרגשות. (לא פעם בעלי ובני מצאו את שתינו בוכות על הספה!)

בקיצור, יש דבר לכולם. וכל עוד הצופה (אדם שצופה בטלוויזיה) חכם מספיק כדי להבחין בין בדיה למציאות, לא צריכה להיות לנו בעיה.

בזמן שדיברתי בטלפון עם סליון, פרד ניסה להשיג אותי. התקשרתי אליו מיד אחר כך. הוא לא הבין למה לודו, הבן שלי, לא הגיב להודעות שלו - הוא רצה לדעת את דעתו על תוכנית הטילים שהכין. כשסיפרתי לו שלודו נמצא בעיצומו של סוף שבוע של BINGE-WATCHING, היה רגע של דממה. הוא הסביר לי שהוא לא מצליח להבין איך אפשר לבלות שעות ברציפות בצפייה בסדרה. פרק אחרי פרק - לא סיפרתי לו שלודו מתכנן לסיים לראות את העונה ביום אחד.

אגב, אתם בטח יודעים מה זה BINGE-WATCHING. בצרפתית מצאנו את הביטוי "בולמיה טלוויזיונית" כדי לדבר על זה, אבל היי... כרגיל כשה מושג שמגיע אלינו מארצות הברית, אנשים שומרים על המונח האנגלי בחיי היום יום. BINGE-WATCHING היא צפייה בכמה (או כולם) פרקים של סדרה בזה אחר זה. זה החידוש הגדול, שמתאפשר היום הודות לפלטפורמות כמו נטפליקס או אמזון פריים. פרקים של אותה עונה זמינים מההתחלה. זה לא כמו פעם, כשקצב השידור נשלט

על ידי ערוץ הטלוויזיה. אני זוכרת היטב שחיקתי בקוצר רוח לפרק החדש של ER, כשהייתי צעירה יותר. פרק אחד בשבוע. למעשה הייתה הקצבה. הילדים שלי אפילו לא יכולים לדמיין את זה. בעולם שהם גדלים בו הם מחליטים מה הם רוצים לראות, כמה פרקים ומתי!

אז נכון שלפעמים הם מגזימים. הילדים שלי צופים לעתים קרובות בשניים או שלושה פרקים באותו ערב. אבל תהיו כנים. בוא נהיה כנים. כולנו אמרנו ערב אחד, כשהשעה כבר עברה 11: "קדימה, פרק אחרון, אחרי זה אני מפסיק/ה". לי, זה קורה. אני מודה. הכי גרוע זה שאחר כך אני מתלוננת שאני עייפה, או שאין לי מספיק זמן ביום לעשות כל מה שאני צריכה לעשות!

אבל זה הרבה יותר פשוט, קל, מרתק יותר להדליק את הטלוויזיה, ללחוץ על הסדרה שאתה צופה בה עכשיו, ולתת לנטפליקס לעשות הכל בשבילך.

אני אוהבת סדרות, גדלתי על סדרות אבל ראיתי גם הרבה סרטים. היום אני פחות מתלהבת מסרט. זה אומר שאני רוצה פחות. סדרה קצרה יותר. בכל מקרה, פרק בסדרה קצר יותר. ומכיוון שיש כמה פרקים, ולפעמים כמה עונות, אנחנו מתחברים לדמויות, אנחנו מתעניינים בהן, אנחנו רוצים לראות איך הן מתפתחות, מה קורה להן. בגלל זה זה כל כך ממכר. הסיפור אף פעם לא נגמר. אנחנו תמיד רוצים עוד כי ההמשך מעניין אותנו. וחוץ מזה, יוצרי הסדרה מאוד טובים בזה, עם ה"קליף-האנגר" שלהם, כלומר, הסצנות האחרונות של הפרק שמשאירות אותנו רעבים לעוד. הם לא גמורים. ואנחנו מתים לדעת את ההמשך. אנחנו לא יכולים לחכות לראות את סוף הסצנה, אז אנחנו לוחצים על "הפרק הבא".

grâce aux plateformes comme Netflix ou Amazon Prime. Tous les épisodes d'une même saison sont disponibles dès le début. C'est pas comme avant, où le rythme de diffusion était contrôlé par la chaîne de télé. Je me souviens très bien d'avoir attendu avec impatience le nouvel épisode d'Urgences (ER), quand j'étais plus jeune. Un épisode par semaine. On était rationné, en fait. Mes enfants ne peuvent même pas imaginer cette situation. Dans le monde où ils grandissent, c'est eux qui décident ce qu'ils regardent, combien d'épisodes et quand !

Alors c'est vrai qu'ils exagèrent parfois. Mes enfants regardent souvent deux ou trois épisodes pendant une même soirée. Mais soyez honnêtes. Soyons honnêtes. On a tous dit un soir, alors qu'il était déjà 11 heures passées : "Allez, un dernier épisode, après j'arrête." Moi, ça m'arrive. Je l'avoue. Le pire c'est qu'après je me plains d'être fatiguée, ou de ne pas avoir assez de temps dans une journée pour faire tout ce que j'ai à faire !

Mais c'est tellement plus simple, plus facile, plus attirant d'allumer la télé, de cliquer sur la série qu'on regarde en ce moment et de laisser Netflix faire tout pour vous.

Moi, j'aime bien les séries, j'ai grandi avec des séries mais je voyais aussi beaucoup de films. Aujourd'hui je suis moins partante pour un film. Ça veut dire que j'ai moins envie. Une série, c'est plus court. En tous cas, un épisode d'une série, c'est plus court. Et comme il y a plusieurs épisodes, et parfois plusieurs saisons, on s'attache aux personnages, on s'intéresse à eux, on a envie de voir comment ils évoluent, ce qui leur arrive. C'est pour ça que c'est si addictif. L'histoire n'est jamais finie. On en veut toujours plus parce que la suite nous intéresse. Et d'ailleurs, les créateurs de série sont très bons pour cela, avec leurs "cliffhanger", c'est-à-dire ces dernières scènes de l'épisode qui nous laissent sur

notre faim. Elles ne sont pas finies. Et nous, on crève de savoir la suite (on meurt de savoir la suite). On est hyper impatient de voir la fin de la scène, et donc on clique sur "épisode suivant".

אז כמובן, BINGE-WATCHING זוכה לביקורת חריפה. זה עלול להוביל לבעיות שינה (כשאנחנו לא יכולים לישון), עייפות (ברור, כשאנחנו רואים סדרה עד 3 לפנות בוקר - ואנחנו עובדים למחרת... אנחנו עייפים). אומרים גם שזה עלול לגרום לעלייה במשקל - אנחנו מעלים במשקל, כי אנחנו מנשנים, אוכלים תוך כדי צפייה בסדרה - ובכלל לא גזר או מרק אלא חטיפים, שוקולד, גלידה וכו' - ובנוסף אנחנו לא זזים. לבסוף, אומרים שהוא הגורם לבידוד חברתי. אנחנו מבליים בערבים או בסופי השבוע בצפייה בסדרות ולכן אין לנו יותר חיי חברה, אנחנו כבר לא יוצאים, לא רואים יותר את החברים שלנו.

זה לא לקחת בחשבון שאנחנו גם רואים סדרות עם חברים, ביחד. ואז, אני גם מאמינה שאנחנו נוטים להגזים ולהכליל. BINGE-WATCHING בסוף שבוע גשום מעולם לא הזיקה לאף אחד.

דרך אגב, אני זוכרת היטב, שהייתי קטנה ושקועה בספר - זה אומר שלא יכולתי להפסיק לקרוא ספר - כי הוא היה סופר טוב, מרתק... בדיוק כמו בסדרה היום. רציתי לדעת את ההמשך. לדעת איך הדמויות בספר הולכות להסתדר. לדעת את הסוף. אז יכולתי לקרוא ספר במשך שעות, או לילה שלם, מנותקת לחלוטין מהעולם. והורי היו אומרים לי בבהלה (כלומר מבוהלים): "אבל תפסיקי, יכאבו לך העיניים! הניחי את הספר הזה! עשי משהו אחר! צאי החוצה!"

Alors bien sûr, le binge-watching est décrié, ça veut dire critiqué. Il entraînerait des problèmes de sommeil (quand on n'arrive pas à dormir), de fatigue (évidemment, quand on regarde une série jusqu'à 3 heures du mat' - du matin - et qu'on travaille le lendemain... on est fatigué). On dit aussi qu'il serait la cause de prise de poids - on grossit, parce qu'on grignote, on mange en regardant la série - et en général pas des carottes ou une soupe mais plutôt des chips, du chocolat, de la glace etc - et en plus on ne bouge pas. On dit enfin qu'il est la cause d'un isolement social. On passe ses soirées ou ses week-ends à regarder des séries et donc on n'a pas plus de vie sociale, on ne sort plus, on ne voit plus ses copains.

Ça, c'est ne pas prendre en compte qu'on regarde aussi des séries entre copains, ensemble. Et puis, je crois aussi qu'on a tendance à exagérer et à généraliser. Faire du binge-watching un week-end pluvieux, ça n'a jamais fait de mal à personne.

Je me souviens d'ailleurs très bien que, quand j'étais petite et que j'étais plongée dans un bouquin - ça veut dire que je ne pouvais pas m'arrêter de lire un livre - parce qu'il était super bon, prenant, captivant...

exactement comme avec les séries aujourd'hui. Je voulais savoir la suite.

Savoir comment les personnages du livre allaient s'en sortir. Connaître la fin. Donc je pouvais lire un livre pendant des heures, ou toute une nuit, complètement coupée du monde. Et mes parents me disaient, affolés (c'est-à-dire apeurés, alarmés) : "Mais arrête, tu vas avoir mal aux yeux ! Pose ce bouquin ! Fais autre chose ! Sors !"

Comme quoi, les parents et les "sceptiques", les conservateurs et les

אש כנראה, הורים ו"ספקנים", שמרנים וחשדנים,
אנשים שמאמינים שכל דבר חדש הוא רגרסיה, רוע
מודרני חדש - ובכן, כל האנשים האלה היו קיימים
הרבה לפני שהסדרות ונטפליקס הופיעו. והם גם
ימשיכו להתקיים :-)

méfiants, les gens qui croient que toute
nouveau est une régression, un nouveau
mal moderne - et bien tous ces gens
existaient bien avant que les séries et
Netflix apparaissent. Et ils continueront
d'exister d'ailleurs :-)

Crédits : Les podcasts French to Go sont une production French à la carte - Delphine Woda
frenchcarte@gmail.com

Son : <http://www.freesound.org/people/klankbeeld/>

Creative Commons Attribution – NonCommercial – NoDerivatives 4.0 International License